

V naší společnosti je celkem samozřejmé, že rodiče mají zájem o vývoj svých dětí a vedou je tak, aby se v dospělosti dokázaly vyrovnat s úkoly a nástrahami, které před ně život postaví. Rovněž je pokládáno za samozřejmé, že dětem, které kvůli nějakému tělesnému postižení (nevidomost, obrna, mentální retardace apod.) nemohou dosáhnout stejné úrovně jako jejich vrstevníci, projevujeme nejen soucit, ale poskytujeme jim konkrétní pomoc, například metodami kompenzace, reedukace, rehabilitace či reparace. Naproti tomu dítě, u kterého jsou diagnostikovány jen "poruchy učení či chování, nevzbuzuje u nezasvěcených většinou zvláštní pozornost. Takové dítě vypadá jako každé jiné, může si normálně hrát s ostatními dětmi a nemá zvláštní potíže s mluveným projevem, zrakem či sluchem. U takového dítěte nebývají předpokládána žádná oslabení či znevýhodnění. Jedná se o skryté postižení.

Z vlastní zkušenosti vím, jaké postoje k poruchám učení a chování zaujímá laická veřejnost (a bohužel i někteří pedagogové). Pro některé z těchto lidí jsou děti se skrytým postižením zdravé a celý problém v jejich očích spočívá v tom, že dětem je buď poskytována nedostačující, výuka, nebo jim chybí správná výchova. Tento stav je pravděpodobně následkem nedostatečné osvěty a informovanosti.